Коли моя мати заходить до церкви,
вона нікого не помічає,
доки іде на своє місце.

Вона зупиняється
маленькою дівчинкою,
майже прозорою
у золотому повітрі
під склепінням
маленької карпатської церкви.

Дівчинка оглядається
і, коли впевнюється,
що її мама
стоїть позаду,
одразу бачить усіх.

Вона вже знає, де хто стоїть.

І все вона чує:
як тонко виводить на хорах
наречена її рідного вуйка
і навіть, як по різкому обличчю її тата
котиться сльоза,
коли вперше на Великдень
заспівають: "Христос воскрес".

Вона ніколи не дивується:
як це у невеличкій церкві
вмістилося стільки народу
нинішнього і дуже давнього,
і звідки навколо кожного
стільки золотого повітря?

Іноді моя мати
виходить із церкви
маленькою дівчинкою,
яка вже знає,
що всі її вуйки і вуйни,
які живуть на всіх найдальших на світі
верхах,
виходять услід за нею
і лягають пліч-о-пліч навколо церкви,
і між ними вже немає місця.

Найлегше їй повертатися додому
із великодньою ношею в руках.

Вона спочатку заходить до стайні
і посвячену ношу
тричі кладе на хребет корові,
вимовляючи те,
що вимовляється тільки тої днини
і тільки там.

Коли моя мати заходить до церкви,
я стою за порогом,
доки маленька дівчинка
під склепінням
маленької карпатської церкви
зустрічається поглядом
з усіма.